

Děšť růží: Deník svaté Terezie

Říkají mi Terezie, řeholním jménem Terezie od Dítěte Ježíše a často prostě Terezička. Jsem členkou karmelitánského řádu ve francouzském Lisieux. Ráda píšu – svůj deník i básničky. Mnozí by asi řekli, že jsem poetická, dětská duše... a je to pravda. Život mi navzdory ne moc dobrému zdraví, smrti rodičů a nepřijetí okolí nepřipadá složitý, jde v něm jen o lásku a o to být dobrým člověkem, být blízko Bohu. Těším se na nebe!

10. ledna 1889

„Nemám odvahu hledat krásné modlitby v modlitebních knížkách. Je jich tam tolik, až mě z toho bolí hlava! A každá nová je ještě krásnější než ty předchozí. Nemůžu je recitovat všechny, a protože nevím, kterou si vybrat, dělám to jako děti, které ještě neumí číst – řeknu Bohu úplně prostě, co chci říct, aniž bych skládala krásné věty, a On mě vždycky pochopí. Pro mě je modlitba touha srdce, je to prosný pohled nasměrovaný k nebi, je to výkřik vděčnosti a lásky uprostřed zkoušek i radosti; a konečně – je to něco velkého, nadpřirozeného, co rozšiřuje mou duši a spojuje mě s Ježíšem.“

Dnes je ten velký den. Den mé obláčky. Přijmu nové řeholní jméno i hábit a můj život bude zase víc a hlouběji patřit Bohu. Hodně vzpomínám na své dětství a na rodinu – narodila jsem se rodičům až jako deváté dítě a stejně mě zahrnuli takovou láskou, dokonce i maminka, která mi umřela ve čtyřech letech. Nikdy na ně nezapomenu... jsou hodni víc nebe než země! Ale snad odjakživa jsem věděla, že já chci něco jiného než krásné manželství a spoustu dětí... Toužila jsem se odevzdat Bohu v zasvěceném životě. Jsem neskutečně vděčná, že se to podařilo a Bůh mou touhu naplnil – a to už teď, když je mi teprve patnáct let, tomu bych nikdy nevěřila! Teď můžu až do konce života všechno obětovat jemu a žít modlitbou... Už nějakou dobu se modlím za jednu věc, je to možná trochu mamost, ale prostě si to hrozně přeju, tak o tom Bohu musím říct... Přála bych si, aby v den mé obláčky padal sníh. Mám ho tak ráda! Ale letos je zvláštní zima a ještě snad nespada ani vločka. To nevadí... Dnes je ten den tady. Musím se připravit, půjdu ještě sama do kaple a... Počkat, je to možné? Venku... venku padá sníh! Bílé vločky se sypou z nebe jedna za druhou. Bůh plní přání a dělá zázraky. Je něžný a mamotratný v lásce.

15. května 1894

„Právě nejslabší člověk může mít největší naději na největší dary, protože Bůh se přizpůsobuje lidské bídě.“ „Mým povoláním je láska“

Strašně, strašně moc bych si přála vydat se na misie k národům, které ještě o Kristu nic nevědí, a klidně pro něj umřít mučednickou smrtí. To byl vždycky můj ideál a sen. Ale zdá se, aspoň zatím, že Bůh má pro mě jiné plány. Nechává mě tady v klášteře a říká, že jsem moc křehká a cestovat někam do dalekých krajín by nebylo dobré pro moje zdraví... No, ať je člověk kdekoliv, nezáleží zase tolik na tom, CO dělá, ale s jakou to dělá láskou. To láska dává všemu smysl. A tak se v ní cvičím v každodenních maličkostech. Učím se přemáhat svou přirozenost, touhu po uznání, naplnění, lidském uspokojení... Jedna spolusestra mě třeba každý den rozčílí. Prostě ji lidsky nemůžu vystát a přitom musím být pořád s ní. Začala jsem ji ale vnímat ne jako překážku, ale jako prostředek Boží lásky – čím víc se na ni zlobím, tím víc se na ni usmívám, tím laskavěji s ní jedním, tím víc se jí snažím pomoci s tím, co potřebuje. Každý člověk je totiž jiný, každý má své dary, talenty a taky svou úlohu v Božím plánu... Je to jako zahrada plná květin. Vznešená, voňavá růže je úplně jiná než drobná, nenápadná sedmikráska nebo pampeliška... ale všechny svořil Bůh a všechny má rád. Ráda budu i jen tou malou sedmikráskou.

29. září 1897

„Pro mne si nepřijde smrt, ale Bůh. Smrt není nějaký přízrak anebo hrozná přišera, jak se znázorňuje na obrazech. V katechismu se říká, že smrt je odloučení duše od těla, nic jiného.“
„Vždycky jsem plnila vůli Boží. Doufám proto, že po smrti bude Bůh také plnit má přání. Chci trávit své nebe tím, že budu na zemi neustále pomáhat jiným. Po své smrti sešlu na zemi děšť růží.“
 Umírám, vím to. Už dlouho moje zdraví za moc nestojí a moje tělo trpí a trpí. Mám teprve 24 let a kdo ví, tohle je možná poslední den mého života. To ale nevadí, protože utrpení těla už bylo dost a moje duše touží jenom po Bohu a po nebi, to je jediný cíl. Ještě párkrát se nadechnu a pak už budu v Boží náručí. A po své smrti sešlu na zemi děšť růží...

Poznámka redakce: Úvodní citáty před každým zápisem jsou původní, napsané sv. Terezií. Její paměti vyšly pod názvem Dějiny duše.

Marta